

Datum van inontvangstneming : 04/09/2015

Zaak C-428/15

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

4 augustus 2015

Verwijzende rechter:

Supreme Court (Ierland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

31 juli 2015

Verzoekende partij:

Child and Family Agency (CFA)

Verwerende partij:

J. D.

[omissis]

[Or. 2]

[omissis]

[omissis]

[Or. 3]

[omissis]

[omissis]

[Or. 4]

[omissis]

[Or. 5]

[Or. 6]

[omissis]

VERWEERSTER/APPELLANTE

De beslissing van de Supreme Court van [omissis] 31 juli 2015 om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

[Or. 7]

- 1 Dit is een verzoek om een prejudiciële beslissing die door de Supreme Court ingevolge artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is ingediend. De gestelde vragen hebben voornamelijk betrekking op de definitie en toepassing van een aantal begrippen die worden gebezigd in het kader van een vordering op grond van artikel 15 van verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1347/2000 (hierna: „verordening” of „verordening 2201/2003”). Deze vragen hebben voornamelijk betrekking op de juiste en autonome uitlegging, in overeenstemming met het Unierecht, van het begrip „belang” van het kind dat voorwerp is van een procedure tot verwijzing naar een andere rechter op grond van artikel 15, op de vragen die de nationale rechter zich dient te stellen bij de beoordeling van een dergelijk verzoek, en op de vraag of een vonnis tot verwijzing naar een andere rechter een schending kan opleveren van het recht van vrijheid van verkeer van de moeder, wanneer zij aanvankelijk naar een ander rechtsgebied is verhuisd om zich te onttrekken aan het maatschappelijk werk en de rechter van haar gewone verblijfplaats, het Verenigd Koninkrijk (hierna: „VK”).
- 2 Na op 21 juli kennis te hebben genomen van de argumenten en opmerkingen, verzoekt de Supreme Court het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) nu de zaak te behandelen volgens de spoedprocedure in de zin van artikel 105 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie, aangezien een van de doelstellingen van de verordening bestaat in de snelle oplossing van vragen inzake forum en rechtsmacht in verband met zaken die onder andere vallen onder artikel 15 van de verordening.
- 3 Bij de Supreme Court is een beroep aanhangig tegen een vonnis van de High Court van 26 maart 2015. Verzoekster is de moeder van een jonge jongen, R., [Or. 8] die op 25 oktober 2014 in Ierland ter wereld kwam. Verweerster in hoger beroep is de Child & Family Agency (hierna: „CFA”), een overheidsinstantie die krachtens section 3 van de Child Care Act 1991 [wet op de kinderopvang] (hierna: „wet van 1991”) tot taak heeft zich bezig te houden met het welzijn van kinderen.

Huidige gerechtelijke procedure in Ierland

- 4 Verzoekster (hierna: „moeder”) is onderdaan van het Verenigd Koninkrijk. Op 29 september 2014 is zij in Ierland aangekomen. Zij is 37 jaar oud en een leefde voorheen in een stad in Engeland. Er is bij haar een antisociale persoonlijkheidsstoornis vastgesteld en in het verleden heeft zij haar oudere zoon, S, lichamelijk mishandeld. Hij is hierop in het Verenigd Koninkrijk uit huis geplaatst. S. is in 2010 uit huis geplaatst en in 2011 heeft de rechter de volledige uithuisplaatsing gelast. Niets duidt erop dat verzoekster een eerdere band had met Ierland.
- 5 Verzoekster beviel van haar jongste kind, R., een zoon, in een Ierse stad op 25 oktober 2014. Voordat R. werd geboren, had de moeder een „onderzoek voorafgaand aan de geboorte” ondergaan dat werd uitgevoerd door de desbetreffende plaatselijke instantie in het Verenigd Koninkrijk. Dit onderzoek vond plaats op 27 augustus 2014 en kwam voort uit zorgen uit het verleden omtrent verzoeksters medische problemen en uit het feit dat zij vanwege lichamelijk misbruik uit de ouderlijke macht van haar zoon S. was gezet. Het meest recente psychiatrische onderzoek dateert van 2010. Uit het onderzoek kwam naar voren dat de moeder een positief gevoel had bij de geboorte van haar kind, dat zij voorbereidingen voor de geboorte had getroffen, zich bereid had verklaard met maatschappelijk werkers en deskundigen samen te werken en had aangegeven in staat te zijn voor langere tijd in haar huis in het Verenigd Koninkrijk te blijven wonen. Het gaf aan dat de moeder blijk had gegeven van emotionele warmte jegens haar oudere zoon, S., toen zij nog voor hem zorgde, en had laten zien in staat te zijn haar jongere zoon, R., primaire zorg en de nodige stimulering te geven [Or. 9]. Het Britse maatschappelijk werk in de woonplaats van de moeder was echter van mening dat R., na diens geboorte, onder toezicht van de plaatselijke instantie zou moeten worden geplaatst voor pleegzorg om later „een adoptieprocedure in gang te zetten”. De moeder maakte zich hier veel zorgen over.
- 6 De moeder verkocht de persoonlijke bezittingen die zich bij haar thuis bevonden, zegde de huur op en verhuisde drie weken voor de geboorte van R. naar Ierland. De reis naar Ierland van de moeder en de vestiging daar waren legaal, hoewel zij plaatshadden met het doel te voorkomen dat de plaatselijke instantie in het Verenigd Koninkrijk haar bevoegdheid zou uitoefenen met betrekking tot het kind dat op komst was. De reis van de moeder naar Ierland werd gestimuleerd en gefaciliteerd door een organisatie die zich verzet tegen de aanpak van het Britse maatschappelijk werk met betrekking tot de adoptie van uit huis geplaatste kinderen.

Procesverloop bij de nationale rechter

- 7 Kort na de geboorte van R. diende de CFA bij de bevoegde District Court een verzoek voor noodopvang in op grond van section 13 van de wet van 1991. Dit verzoek werd op 28 oktober 2014 afgewezen, op grond van het feit dat het bewijs dat werd aangehaald „bewijs van horen zeggen” uit het Verenigd Koninkrijk was. In hoger beroep besliste de Circuit Court op 30 oktober 2014, dat R. in een pleeggezin moest worden geplaatst. Op 5 november 2014 werd ten aanzien van R. een tussentijds zorgbevel afgegeven, dat van tijd tot tijd is verlengd. Onder de voorwaarden van dat bevel heeft de moeder het recht om haar kind regelmatig te bezoeken. Van dat recht heeft zij gebruik gemaakt.

Procesverloop bij de High Court

- 8 In een gedinginleidende zitting ten gronde voor de High Court op 10 november 2014 en in een kort gedingprocedure op 11 november 2014 verzocht de CFA op grond van artikel 15 [**Or. 10**] van de verordening de publiekrechtelijke zorgprocedure ten aanzien van R. te verwijzen naar de High Court of England and Wales. In het Verenigd Koninkrijk was toen, noch daarna, een beroep ten aanzien van R. aanhangig. Op 18 december 2014 werd voor het kind, R., een wettelijke vertegenwoordiger aangesteld. Deze steunde het verzoek van de CFA op grond van artikel 15. Op 26 maart 2015 oordeelde de High Court [*omissis*] in overeenstemming met artikel 15, punt 1, onder b), van de verordening dat het de CFA vrij stond om de rechter van Engeland en Wales te verzoeken zijn bevoegdheid met betrekking tot de procedure uit te oefenen. De High Court besliste niet dat R. moest worden weggehaald bij de pleegouders bij wie hij momenteel verblijft. Het vonnis van de High Court vermeldt abusievelijk dat dit wel zo is.
- 9 Op 27 april 2015 diende de moeder tegen deze uitspraak rechtstreeks beroep in bij de Supreme Court. Dit beroep werd ingediend op grond van artikel 34.5.4 van de Ierse grondwet. Met deze nieuwe procedure, ingesteld bij het drieëndertigste amendement op de Ierse grondwet, wordt een beroep bij de Court of Appeal overgeslagen. In deze nieuwe procedure staat de Supreme Court dit toe, indien zij er van overtuigd is dat sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die een rechtstreeks beroep rechtvaardigen en dat aan één of beide van de volgende factoren is voldaan: i) het gaat om een kwestie van algemeen belang, en/of ii) het is in het belang van de rechtspleging [*omissis*]. De Supreme Court gaf toestemming voor een beroep, beperkt tot de volgende gronden:

Dient de High Court bij het nemen van een beslissing op grond van artikel 15 van verordening 2201/2003/EG rekening te houden, als onderdeel van die beslissing, met de gevolgen ervan voor de uitoefening door de moeder van haar Unierecht om van de ene lidstaat naar de andere te verhuizen, en zo ja, in welke mate?

[Or. 11]

Heeft de High Court, in navolging van de Supreme Court, terecht geoordeeld dat de afweging van de belangen van het kind in het kader van de beslissing op grond van artikel 15 niet een materiële welzijnskwestie is, maar een kwestie van bevoegdheid?

Feiten

- 10 R. wordt momenteel tijdelijk verzorgd door pleegouders. De moeder voert aan dat zij een band met R. heeft opgebouwd en dat hij aan haar is gehecht. Nadat S. uit huis was geplaatst, heeft de moeder, J., twee ouderschapscursussen afgerond bij een plaatselijke instantie in Engeland. In september 2011 heeft zij een basisopleiding kunst en interieurontwerp voltooid. Zij heeft twaalf weken lang een cursus op het gebied van geestelijke gezondheid gevolgd en cursussen afgerond met betrekking tot drugsmisbruik en bewustzijn op dat gebied. Het lijkt geen twijfel dat verzoeksters belangrijkste motivatie om naar Ierland te komen, bestond in haar bezorgdheid dat de instanties in het Verenigd Koninkrijk ervoor zouden zorgen dat haar kind zou worden geadopteerd. De moeder erkent dat zij in het verleden is tekort geschoten in haar ouderschap, maar zegt dat de stelling dat zij niet in staat is om de behoeften van haar kind voorop te stellen, niet kan worden beoordeeld bij gebreke van een bijgewerkt psychiatrisch rapport. Zij verlangt de grootst mogelijke inbreng te hebben bij de opvoeding van R. en is van mening dat, hoe groot of hoe klein van haar inbreng ook moge zijn, dit geen reden is haar volledig van de ouderlijke rol uit te sluiten, hetgeen het geval zou kunnen zijn indien hij zou worden geadopteerd. De vermeende vader van R. heeft niet het ouderlijk gezag en speelt geen rol in het leven van R.

Nationaal recht

- 11 De reis van de moeder naar Ierland is niet in strijd met enig gezagsrecht, zodat artikel 15 van de Child Abduction and Enforcement of **[Or. 12]** Custody Orders Act 1991 [wet van 1991 betreffende kindervervoering en de tenuitvoerlegging van beschikkingen inzake gezagsrecht] (die uitvoering geeft aan het Verdrag van 's-Gravenhage van 25 oktober 1980 betreffende de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen en aan het te Luxemburg op 20 mei 1980 gesloten Europees Verdrag betreffende de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen inzake het gezag over kinderen en betreffende het herstel van het gezag over kinderen) niet relevant is. In deze zaak is artikel 15 van de verordening de bepaling die van belang is. De Supreme Court heeft artikel 15 onderzocht in de zaak *Health Service Executive v. MW & D.L* [2013] IESC 38/[2013] 2 I.L.R.M. 225 (hierna: „M.W.”) (zie tevens de uitspraken van het Britse Hogerhuis in de zaak *Re I (A Child)*, [2010] 1 A.C. 319; de Court of Appeal (England & Wales) in de zaak *Re T. (a Child) (Care Proceedings Request to Assume Jurisdiction)* [2013] E.W.C.A. Civ. 895; [2014]

Fam. 130 en de High Court of Justice (England & Wales) in de zaak A.B. v. J.L.B. [2009] 1 F.L.R. 517. In de zaak M.W. heeft de Supreme Court de artikelen 8 en 15 van de verordening onderzocht, en geoordeeld dat het doel van de verordening erin was gelegen te voorzien in een veilig juridisch kader voor gezinnen en kinderen tegen de achtergrond van het recht van vrij verkeer van werknemers en burgers. Wat de feiten betreft, was de Supreme Court in die zaak van oordeel dat sprake was van een „bijzondere band” op grond van artikel 15, lid 3, onder c), gelet op de nationaliteit van het kind en de gewone verblijfplaats van de vader in Engeland. Het was niet nodig zich uit te laten over de ingewikkelde kwestie van de „gewone verblijfplaats” in de zin van de verordening (zie hierover in het algemeen de zaken Procedure ingeleid door A, C-523/07, EU:C:2009:225, Procedure ingeleid door C, C-435/06, EU:C:2007:714, Mercredi / Chaffe, C-497/10, EU:C:2010:829, C / M, C-376/14, EU:C:2014:2268), met als strekking dat sprake moet zijn van factoren die „aantonen dat de aanwezigheid (in een rechtsgebied) niet tijdelijk of toevallig is” en dat een rechter rekening zou moeten houden met de „duur, de regelmatigheid¹, de omstandigheden en de redenen van verblijf op het grondgebied van [Or. 13] een lidstaat”, wanneer hij de gewone verblijfplaats van het kind vaststelt met het oog op de toepassing van de verordening.

- 12 De High Court heeft het oordeel van de Supreme Court in de zaak M.W. toegepast en was van oordeel dat de „belang”-toets in artikel 15 van de verordening geen inhoudelijke vraag naar het welzijn van het kind is, maar eerder een kwestie van het geschikte forum. De High Court was van oordeel dat het begrip „belang” en het begrip „gerecht dat beter in staat is” onder de gegeven omstandigheden, feitelijk in de zaak gedeeltelijk samenvielen in de zin van artikel 15 van de verordening en dat de verordening, die is aangenomen om de gevolgen te trekken uit het recht van vrij verkeer van werknemers, burgers en gezinnen, de rechten van de moeder niet had geschonden.

Argumenten van verzoekster/moeder

- 13 Voor de Supreme Court voert de advocaat van de moeder aan, dat i) de moeder gebruik heeft gemaakt van haar recht om van de ene lidstaat naar een andere te verhuizen; ii) het in het geval van het kind ging om diens recht op goede zorg en verzorging; iii) de rechter in eerste aanleg het gevolg van de beslissingen die zij had genomen inzake deze beide rechten had moeten onderzoeken; iv) de opdracht tot verwijzing de moeder zou schaden in de uitoefening van haar recht, aangezien zij door de omstandigheden gedwongen, en tegen haar zin, zou zijn genoodzaakt naar Engeland terug te keren om de procedure aan te vechten en contact te blijven houden met haar kind; v) aan de andere kant door de afwijzing van de verzoeken van de CFA zowel het recht van de moeder als dat van het kind zou worden erkend, met een verwerping van het beroep tot gevolg; vi) artikel 15,

¹ – Noot van de vertaler: in de Engelse tekst spreekt men van „regulatory”; dit is waarschijnlijk een verschrijving.

als uitzondering op artikel 8 van de verordening, het belang van het kind benadrukt (zie artikel 15, leden 1 en 5), en vii) de bepalingen van artikel 15 worden versterkt door de overwegingen 1, 12 en 13 van de verordening, die herhaaldelijk verwijzen naar het **[Or. 14]** „belang” van het kind. De advocaat van de moeder voert in wezen aan dat de kwestie van het belang van het kind op zichzelf te belangrijk is om op een hoop te worden gegooid met de vraag welke rechter beter in staat is zich met het onderwerp bezig te houden. Al oppert hij niet dat het belang van het kind in elke zaak noodzakelijkerwijs de bepalende factor is, hij voert aan dat de kwestie van een zo groot belang is dat zij niet moet worden beschouwd als iets van ondergeschikte betekenis, waarbij de kwestie van het belang slechts wordt gezien in het licht van de forumkwestie.

Argumenten van de Child & Family Agency

- 14 De advocaat van de CFA heeft zich verlaten op de uitspraak van de Supreme Court in de zaak M.W. en voerde aan dat in de verordening voornamelijk wordt gezien naar het belang van het kind, niet naar dat van diens ouders, en dat de door de moeder voorgestane aanpak het soort inhoudelijke analyse met zich mee zou brengen waarmee een rechter zich niet bezig mag houden wanneer een verzoek op grond van artikel 15 van de verordening wordt ingesteld. De CFA voert aan dat het aan de rechter die daartoe „beter in staat is”, dat wil zeggen in dit geval de gerechten van Engeland en Wales, is om een evenredig en evenwichtig welzijnsonderzoek te doen.

Argumenten van de wettelijke vertegenwoordiger

- 15 De advocaat van de wettelijke vertegenwoordiger heeft een gelijkaardig betoog als de CFA, waarbij hij de nadruk legt op de bepalingen van de artikelen 8 en 15 van de verordening. Het enige waarom op dit moment wordt verzocht, is een verwijzing naar een andere rechter. Een Ierse rechter heeft op grond van artikel 15 niet de mogelijkheid om een kind naar een andere rechter te verwijzen, en nog minder om dit te doen bij de ouder van het kind. De vraag naar het belang van het kind moet in het kader van artikel 15 worden gezien in het licht van het aanwenden van de verwijzingsprocedure. De wettelijke vertegenwoordiger verlaat zich op het argument van de Supreme court in de zaak M.W. en haalt het juridische **[Or. 15]** gezag aan van het oordeel van de UK Supreme Court in de zaak Re I (A Child). Hij voert aan dat het belang van het kind met betrekking tot de bevoegde rechter los staat van de inhoudelijke vraag in de procedure, die luidt „wat voor uitkomst van deze procedure zou het belang van het kind dienen” (zie ook het arrest Nottingham City Council v. L.M. [2014] E.W.C.A. Civ. 152 en de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak R. / Verenigd Koninkrijk [2011] 2 F.L.R. 1236).

Opvatting van de Supreme Court

- 16 De Supreme Court merkt op dat dit niet de eerste keer is dat, kennelijk op advies van actieropen, de ouder van een kind in het Verenigd Koninkrijk heeft geprobeerd aan het Britse maatschappelijke werk te ontkomen door een kind mee te nemen naar Ierland. Vrij verkeer tussen het Verenigd Koninkrijk en Ierland komt zeer vaak voor. Tussen de twee landen is een gemeenschappelijk reisgebiedverdrag van kracht dat is erkend door en in werking getreden op grond van artikel 3 van de Aliens (Exemption) Order 1999 en op grond waarvan staatsburgers van het Verenigd Koninkrijk het recht hebben om in Ierland te verblijven en te werken. Maar het recht met betrekking tot kindbescherming verschilt op sommige terreinen nogal. In Ierland wordt bijvoorbeeld de mogelijkheid van een vroege adoptie veel minder benadrukt dan in het Verenigd Koninkrijk. De Ierse rechters hebben zich eerder over een aantal gelijkaardige zaken gebogen. De Ierse rechters hebben geprobeerd om in zaken waarin procedures aanhangig zijn in een ander rechtsgebied of waarin door het verblijf van het kind in Ierland het gezagsrecht wordt geschonden, ervoor te zorgen dat het betrokken kind in vlug naar het andere rechtsgebied wordt overgebracht.
- 17 In deze zaak is een tamelijk andere situatie aan de orde. De zaak is aangebracht voor een Ierse rechter door een Ierse wettelijke instantie die, onder verwijzing naar een Ierse wettelijke bepaling [**Or. 16**], de wet van 1991, om een uitspraak verzoekt over de bescherming van een kind in Ierland. Er loopt geen procedure in het Verenigd Koninkrijk. Bijgevolg zou het noodzakelijk zijn dat, mochten de rechters van Engeland en Wales rechtsmacht aanvaarden op grond van artikel 15, de plaatselijke instantie in het Verenigd Koninkrijk een andere procedure aanhangig maakt onder verwijzing naar het recht van het Verenigd Koninkrijk. Hoewel de Supreme Court in de zaak *M.W.* heeft verwezen naar de zaken *Health Service Executive/S.C. en A.C.*, C-92/12 PPU, EU:C:2012:255 (punt 60) en C-527/09, procedure ingeleid door A (arrest van 22 juni 2010, blz. I-2805) (punt 27 van het arrest *M.W.*), als vaststelling dat de verordening in het algemeen van toepassing is op zaken die door overheidsinstanties zijn aangebracht, is gesuggereerd dat artikel 15, met zijn verwijzing naar een gerecht dat beter in staat is de zaak te behandelen waarvoor de eerste rechter bevoegd is, niet kan worden toegepast in verband met overheidszorgprocedures in verschillende rechtsgebieden. Het lijkt ook waarschijnlijk dat, indien de rechter in het Verenigd Koninkrijk bevoegdheid op grond van artikel 15 zou aanvaarden, de lokale instantie zou vorderen dat het kind binnen de rechtsmacht van een rechter in het Verenigd Koninkrijk wordt overgebracht. Op langere termijn is het inderdaad, tenzij het kind zich binnen de rechtsmacht van rechters in het Verenigd Koninkrijk bevindt, moeilijk in te zien dat die rechters beter in staat zullen zijn om beslissingen te nemen met betrekking tot de huidige en toekomstige zorg voor en welzijn van het kind. Een dergelijke ontwikkeling zou waarschijnlijk ertoe leiden dat de moeder haar leven in Ierland, dat zij was begonnen om de rechtsmacht van rechters in het Verenigd Koninkrijk en het maatschappelijk werk te ontlopen, zou

opgeven en naar het Verenigd Koninkrijk zou terugkeren, of zou in ieder geval de moeder onder druk zetten om dit te doen.

- 18 Op dit ogenblik is het standpunt van de bevoegde lokale instantie in het Verenigd Koninkrijk niet bekend. Het lijkt waarschijnlijk dat de rechters in het Verenigd Koninkrijk zich met betrekking tot R. slechts bevoegd zouden verklaren, als de bevoegde lokale instantie bereid zou zijn in de zaak haar verantwoordelijkheid te nemen. Het oordeel of andere gerechten beter in staat zijn [de zaak te behandelen] kan daarom indirect een oordeel worden over het maatschappelijk werk dat met betrekking tot het kind zijn verantwoordelijkheid zou **[Or. 17]** moeten nemen. Naar de opvatting van de Supreme Court is het noodzakelijk dat de vragen die zich in deze verwijzing aandienen definitief door het Hof van Justitie van de Europese Unie worden beantwoord, aangezien het erg waarschijnlijk is dat zij zich in de toekomst wederom zullen aandienen.
- 19 Naar de opvatting van de Supreme Court voorziet artikel 15 in een relatief eenvoudige en ongecompliceerde procedure. De achterliggende gedachte bij de verordening vereist een passende snelrechtprocedure. Een rechter die bereid zou zijn om de zaak diepgaand te beoordelen op de „welzijnsaspecten”, zou afbreuk doen aan het systeem van de verordening en leiden tot een langdurige en kostbare strijd over de rechtsmacht, hetgeen de verordening juist beoogt te vermijden. Naar het oordeel van de Supreme Court vindt het standpunt dat het onderzoek naar het belang zich allereerst moet richten op de rechter, steun in de overwegingen van de verordening, met name overweging 13 (die het beginsel noemt dat een verwijzing naar een rechter die beter tot oordelen in staat is, mag plaatsvinden in het belang van het kind). Een ruimere opvatting van de belangtoets vindt geen steun in de tekst van het Vademecum (Vademecum voor de toepassing van de nieuwe Brussel II-verordening) (verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1347/2000). Volgens de Supreme Court suggereert de verwijzing in zaak E. / B., C-436/13 (arrest van 1 oktober 2013) naar overweging 12 niet dat het belang van het kind in het kader van artikel 15, lid 1, niet in de eerste plaats op de bevoegde rechter moet zijn gericht. De vraag blijft evenwel welke zaken moeten worden behandeld onder het begrip „belang van het kind” in artikel 15, die niet worden behandeld onder het kopje van gerecht „dat beter in staat is” [de zaak te behandelen]. Ierland en het Verenigd Koninkrijk zijn nauw met elkaar verbonden en bij hen **[Or. 18]** die proberen het ingrijpen van het maatschappelijk werk, en de rechters, in het Verenigd Koninkrijk te ontlopen, bestaat de neiging om naar Ierland te verhuizen. Op grond van de Irish Nationality Act 2004 (wet op het Ierse staatsburgerschap van 2004) hebben kinderen die uit Britse ouders in Ierland worden geboren, recht op de Ierse nationaliteit. Mocht over de kwesties waarover in deze verwijzing een beslissing wordt gevraagd, geen definitieve beslissing worden gegeven, zullen zij ongetwijfeld steeds vaker rijzen in andere zaken, en dit ten koste van vele andere kinderen.

- 20 De Supreme Court is van oordeel, zoals uiteengezet in de zaak M.W., dat noch de overwegingen, noch de tekst van de verordening, vereisen of vragen dat een inhoudelijk onderzoek naar het belang wordt uitgevoerd door een rechter die zich afvraagt of hij op grond van artikel 15 naar een andere rechter moet verwijzen. Eerder is het zo dat het onderzoek naar het „belang” in het kader van artikel 15, dat een uitzondering vormt op artikel 8, moet plaatsvinden uitgaande van het beginsel dat het in het belang van het kind is om een onderzoek te laten plaatsvinden voor de rechter die het beste in staat is om een dergelijk onderzoek te doen, met name in een geval als dit, waar de moeder uit het Verenigd Koninkrijk is vertrokken om het maatschappelijk werk en mogelijke rechterlijke procedures te ontlopen. De Supreme Court is van oordeel dat vanuit het oogpunt van overheidsbeleid dergelijk gedrag niet moet worden aangemoedigd, maar er rijzen vragen met betrekking tot de mate waarin dit van belang kan zijn in het kader van artikel 15, dat een uitzondering vormt op de rechtsmacht die is gevestigd op grond van artikel 8 of 13. De Supreme Court is niet verwezen naar enig definitief richtsnoer van het Hof van Justitie met betrekking tot de kwesties die zich in deze zaak aandienen.
- 21 De Supreme Court is van oordeel dat het feit dat de Europese Unie belangstelling toont voor en zich inzet op het gebied van het familierecht, blijkt uit verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de **[Or. 19]** Gemeenschap, de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, het Verdrag van Maastricht en het Verdrag van Lissabon zelf. Het oogmerk van vrij verkeer werd aangevuld met de overgang van titel IV in het Verdrag van Amsterdam, betreffende het vrije verkeer van personen, asiel en justitiële samenwerking in burgerlijke zaken met grensoverschrijdende gevolgen. Deze beleidsterreinen vormen de basis voor de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht binnen de Unie. De verordening valt binnen de bevoegdheid van de Unie, aangezien zij is aangenomen op grond van artikel 65 van het EG-Verdrag (huidig artikel 81 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie). Naar het oordeel van de Supreme Court moet het uiteenvallen van een gezin worden behandeld door de rechters die het beste in staat zijn om deze cruciale beoordeling te verrichten. De verordening bevat gestandaardiseerde regels die op uniforme wijze moeten worden toegepast door rechters in de lidstaten van de EU. In overeenstemming daarmee, zoals de Supreme Court heeft uiteengezet in de zaak M.W., moeten de hier ingeroepen rechten worden geanalyseerd in verhouding tot en in overeenstemming met de eisen die onderdeel of gevolg zijn van het vrije verkeer, zoals justitiële samenwerking in burgerlijke zaken met grensoverschrijdende gevolgen. Zou een situatie van „forumshoppen”, die de justitiële samenwerking teniet doet, in het leven worden geroepen of toegelaten, dan zou dit regelrecht indruisen tegen de doeleinden van de verordening en waarschijnlijk artikel 15. Naar de opvatting van de Supreme Court is in het geval van de opgeworpen vragen geen sprake van „acte claire” in de zin van de beginselen die zijn geformuleerd in zaak 283/81, CILFIT Srl/Ministero della Sanita, Jurispr. 1982, blz. I-3415.

22 Prejudiciële vragen:

1) Is artikel 15 van verordening nr. 2201/2003 van toepassing op publiekrechtelijke vorderingen inzake kindbescherming van een lokale instantie in een lidstaat wanneer, indien de rechter van een andere lidstaat zich bevoegd verklaart, een ander lichaam afzonderlijke procedures zal dienen te beginnen op grond van andere wetgeving en mogelijk, zo niet waarschijnlijk, met betrekking tot andere feiten.

[Or. 20]

2) Zo ja, in welke mate, voor zover van toepassing, dient een rechter de mogelijke gevolgen van een verzoek op grond artikel 15, indien ingewilligd, voor het recht van vrij verkeer van de betrokken individuen in aanmerking te nemen?

3) Indien het „belang van het kind” in artikel 15, lid 1, van verordening nr. 2201/2003 slechts verwijst naar de beslissing omtrent het forum, welke factoren mag een rechter onder dat begrip in aanmerking nemen die nog niet in aanmerking zijn genomen bij het oordeel over de vraag of een andere rechter „beter in staat” is de zaak te behandelen?

4) Mag een rechter voor de toepassing van artikel 15 van verordening nr. 2201/2003 rekening houden met het materiële recht, procedurele bepalingen of de rechterlijke praktijk in de desbetreffende lidstaat?

5) In welke mate moet een nationale rechter bij de toepassing van artikel 15 van verordening nr. 2201/2003 rekening houden met de specifieke omstandigheden van de zaak, waaronder de wens van een moeder om zich buiten het bereik van het maatschappelijk werk van haar staat van oorsprong te begeven en daarna van haar kind te bevallen in een ander rechtsgebied met een systeem van maatschappelijk werk dat zij als gunstiger beschouwt?

6) Met wat dient een nationale rechter precies rekening te houden om vast te stellen welke *rechter* het beste in staat is over de zaak te oordelen?